

UZASADNIENIE

Powódka B. M. złożyła w dniu 23 maja 2014r., pozew przeciwko (...) Bank S.A w W. o zapłatę kwoty 3.683,90 zł., jako nienależnego świadczenia obejmującego należności zapłacone pozwanemu w związku z zawarciem umowy kredytowej i w związku z przekształceniem w ocenie powódki wynikającego z niej kredytu w kredyt darmowy.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że dochodzona kwota została nienależnie przekazana pozwanemu jako kredytodawcy albowiem powódka z powodu naruszenia przez pozwanego przepisów ustawy o kredycie konsumenckim złożyła pozwanemu pisemne oświadczenie na podstawie art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, w związku czym domaga się zwrotu dotychczas poniesionych kosztów kredytu tj. opłaty przygotowawczej, prowizji, opłaty z tytułu ubezpieczenia, kwoty 1006,67 zł zaliczonej jako oprocentowanie oraz kwoty 330 zł zaliczonej jako opłata za administrowanie. Powódka zarzuciła pozwanemu nieprawidłowe określenie w umowie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania spowodowane jej niewłaściwym wyliczeniem.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany potwierdził, że zawarł z powódką umowę kredytu gotówkowego nr (...). Zaprzeczył jednak by nieprawidłowo w umowie określona została rzeczywista roczna stopa oprocentowania, przedstawiając jednocześnie sposób jej wyliczenia.

W piśmie procesowym dnia 12 października 2014r. powódka podtrzymała swoje stanowisko i twierdzenia przedstawiając jednocześnie sposób prawidłowego w ocenie powódki wyliczenia (...).

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie a ponadto każda ze stron przedstawiała w swojej ocenie prawidłowy sposób wyliczenia (...).

Sąd ustalił co następuje :

B. M. zawarła z (...) Bank S.A w W. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 6847,23 zł., która obejmuje kwotę wnioskowaną - 4.500 zł, opłatę przygotowawczą - 200 zł, prowizję w kwocie - 142,36 zł, opłatę z tytułu ubezpieczenia - 2.004,87 zł.

Zgodnie § 3.1 umowy, oprocentowanie kredytu w dniu zawarcia umowy wynosiło 9,9 % w stosunku rocznym a według § 4 umowy rzeczywista roczna stopa oprocentowanie wynosi 47,74 %. Całkowita kwota do zapłaty ustalona w dniu zawarcia umowy wynosiła 9.039,84 zł., a wysokość raty określona została na 188,33 zł każda. (umowa kredytu k. 6-7 harmonogram spłat k.8)

Pismem z dnia 22 kwietnia 2014r. B. M. powołując się na art. 45 §1 ustawy o kredycie konsumenckim złożyła pozwanemu oświadczenie, w którym zażądała zwrotu dotychczas poniesionych kosztów kredytu w kwocie 3.683,90 zł., w tym z tytułu opłaty przygotowawczej 200 zł, prowizji -142,66 zł. opłaty z tytułu ubezpieczenia - 2004,87 zł, zapłaconego oprocentowania - 1006,67 zł i opłaty administracyjnej – 330 zł. Wysokość raty kredytu ustalonej w harmonogramie spłat odtworzonego metodą procentu prostego powódka określiła na 173,33 zł.

(oświadczenie k. 8 harmonogram spłat odtworzony metodą procentu prostego k. 9)

Bank nie zgodził się ze stanowiskiem powódki (pismo banku k. 10)

Brak jest możliwości wyliczenia rat kredytu metodą procentu składanego gdyż, zgodnie z umową kredytu naliczone odsetki podlegają zapłacie w wyznaczonym terminie, a co za tym idzie brak jest możliwości kapitalizowania odsetek czyli doliczania ich do salda zadłużenia. Jednak wskutek braku innego rozwiązania, (...) należy wyliczyć tak jak zrobił to pozwany. Sposób wyliczenia rat kredytu przez pozwanego jest prawidłowy w sensie matematycznym oraz zgodny z powszechnie przyjętą praktyką. Pozwany nie miał możliwości innego sposobu wyliczenia rat kredytu i musiał

zastosować do wyliczenia (...) wzór zawarty w załączniku nr 4 do ustawy, zatem pozwany prawidłowo wyliczył (...) w jedyny możliwy sposób. Wyliczenie (...) według wzoru, zawarte w załączniku nr 4 do ustawy ma charakter czysto informacyjny i ma na celu umożliwić porównywanie ofert na rynku kredytów konsumpcyjnych. Nawet zatem jeżeli omawiany sposób obliczeń uznany zostanie za błędny to pod warunkiem stosowania go przez wszystkie instytucje zobowiązane do podawania w oferowanych umowach (...) konsument nadal będzie się mógł nim kierować przy wyborze najlepszej oferty (opinia biegłego k. 79-82 opinia uzupełniająca k. 117 - 120)

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o przesłuchanie biegłego na rozprawie uznając go za spóźniony, albowiem strona powodowa nie uprawdopodobniła, że nie zgłosiła go w piśmie stanowiącym odpowiedź na opinię biegłego bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sąd zważył co następuje :

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu.

Dla oceny niniejszej sprawy zastosowanie znajdują przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715 ze zm.). Ustawa reguluje zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki, zasady ochrony konsumenta oraz obowiązki przedsiębiorcy, który udzielił kredytu konsumenckiego. Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 1 i 3 ustawy). Stosownie do art. 5 ustawy całkowita kwota kredytu to suma wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Natomiast rzeczywista roczna stopa oprocentowania - całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. W świetle art. 30 ust. 1 umowa o kredyt konsumencki, powinna określać m.in. całkowitą kwotę kredytu, stopę oprocentowania kredytu, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. W świetle art. 45 ust. 1 zaś w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17 i art. 31-33, konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. (art.45 ust 5). Przepisy art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim przewidują tzw. sankcję kredytu darmowego.

Z kolei według art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z powołanego przepisu wynika więc jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Ciężar udowodnienia okoliczności przytoczonych przez powoda w uzasadnieniu treści pozwu spoczywał więc na powodzie. Strony więc są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nierealizowanie przez stronę wspomnianego „obowiązku” naraża ją na niekorzystne skutki procesowe swoich działań, w postaci przegrania procesu sądowego. Podkreślić bowiem należy, iż nie jest dowodem samo twierdzenie, że pozwany winien spełnić na rzecz powódki określone świadczenie pieniężne. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności w rozumieniu art. 227 kpc, którą bezspornie jest żądanie spełnienia oznaczonego w pozwie świadczenia pieniężnego, powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą to twierdzenie / patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7 - 8/44/. Ponadto zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zamierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy, których wykazanie obciąża strony procesu, stosownie do treści art. 232 kpc (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 r., (...) 45/96, OSNC 1997r. nr 6–71).

Powódka w złożonym pozwie twierdziła, że pozwany naruszył art. 30. 1 pkt 7 cyt. ustawy w zakresie obowiązku podania rzeczywistej rocznej stopę oprocentowania albowiem podał jej nieprawidłową wielkość, co z kolei spowodowane miało być niewłaściwym wyliczeniem.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny a przede wszystkim sporządzoną w sprawie opinię biegłego w ocenie sądu powódka okoliczności tej jednak nie wykazała.

Sąd sporządzoną w sprawie opinię uznał za jasną, rzetelną i sporządzoną zgodnie z zasadami sztuki. Wnioski wpływające z opinii Sąd przyjął jako własne.

Strona pozwana nie wносиła zastrzeżeń do opinii biegłego, a zarzuty podniesione przez powódkę, które w istocie stanowiły polemikę ze stanowiskiem biegłego wobec szczegółowego odniesienia się do nich przez biegłego w opinii uzupełniającej okazały się w ocenie sądu niezasadne.

Jak wskazał to w swojej opinii biegły, ustawa o kredycie konsumenckim nie dopuszcza do wyliczenie (...) wzoru innego niż zawarty w załączniku nr 4 do ustawy oraz nakazuje podstawienie do wzoru rzeczywistych wartości miesięcznych płatności tj. kwotę spłaty lub wnoszonych opłat wraz ze wszelkimi opłatami wnoszącymi miesięcznie, czyli jak w tym przypadku opłata administracyjna w wysokości 15 zł. Skoro pozwany wyliczył kwotę miesięcznej płatności na 183,33 zł to taką wartość miał obowiązek do wzoru podstawić wraz z innymi opłatami i prowizjami doliczonymi do kwoty faktycznie wypłaconej powódce .

Ponadto wbrew zasadzie z art. 6 kc powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd zastosował wynikające z art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasadę kosztów celowych. Zgodnie z pierwszą z tych zasad, koszty postępowania ponosi powódka jako strona przegrywająca. Zgodnie z drugą z wymienionych zasad, stronie wygrywającej należy się zwrot kosztów celowych i zasadnych działań. Na zasądzoną na rzecz pozwanego kwotę składają się koszty zastępstwa procesowego w sprawie w kwocie 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm./, oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Jednocześnie na podstawie art. 84 §1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd nakazał zwrócić powódce kwotę 372,27 zł tytułem części niewykorzystanej zaliczki na biegłego .